

né neporušenosti, která jest porušena i takovým poškozením, které není spojeno s porušením zdraví nebo nezpůsobilosti k povolání (srov. rozh. zruš. soudu víd. čís. 3.514/8 sb. Nov.). Pro dolíčenou neúplnost byl rozsudek v částech zmatečností dotčených zrušen jako zmatečný. Ve věci samé nelze však zrušovacímu soudu rozhodnouti, jak navrhuje zmateční stížnost, poněvadž nalézací soud, pominuv mlčením onu další část seznání svědka Františka Ch-a, nezjistil v rozsudku závažné jím potvrzené okolnosti. Nezbylo proto, než vrátiti věc soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3149.

Vykonávání povolání svědkova počíná již v době, kdy svědek, vyhovuje soudnímu rozkazu, vydává se na cestu k soudu, by tam vydal svědectví, a záleží i v tom, že svědek po poučení a příkazu podle § 241 první věty tr. ř. čeká na předvolání k výsledku podle § 247 první věty tr. ř. a po výsledku čeká na propuštění podle § 248 odst. třetí tr. ř.

Skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák., spáchaného na svědkovi pro vykonávání jeho povolání nepředpokládá, že svědectví bylo napadeným v době činu již vydáno, nýbrž lze se tohoto zločinu dopustiti i před vydáním svědectví, i v době, kdy se svědek na obsílku k soudu již dostavil, by vydal před ním svědectví, a zdržuje se u soudu v důsledku oněch ustanovení.

V řízení zrušovacím jsou novoty nepřípustny (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Zm I 628/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 16. září 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle podle § 153 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti dovolávající se důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 5, 9 a) a 10 tr. ř. nelze přiznati oprávnění.

S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. namítá zmateční stížnost, že lehké ublížení, jež obžalovaný podle rozsudkového zjištění svědku B-ovi způsobil, nebylo tomuto svědkovi způsobeno ani při výkonu jeho povolání jako svědka ani pro výkon tohoto povolání. Při tom je stížnost zřejmě toho názoru, že za výkon povolání svědkova lze pokládati jediné vydání svědectví a že skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák., spáchaného na svědku pro výkon jeho povolání, předpokládá, že čin byl spáchán v době, kdy bylo svědectví napadeným již vydáno. I v tomto i v onom směru je stížnost na omylu. Podle § 150 tr. ř. je zpravidla každý, kdo jest jako svědek obeslán, povinen obsílce vyhověti a o tom, co mu je známo o předmětu trestního řízení, vydati na soudě svědectví. Z tohoto ustanovení zákona plyne, že povolání svědkovo záleží 1. v dostavení se k soudu a 2. ve vydání svědectví na soudě. Podle § 241 první věty vovolají se při počátku hlavního přelíčení

obeslání svědci a jsou předsedou senátu, pokud se týče soudcem vyzvání, by se odebrali do světnice jim určené, kdež jest jim čekati na předvolání k výslechu. Podle § 248 odst. třetí mají svědci po svém výslechu tak dlouho zůstatí v sedění, dokud nejsou propuštěni nebo vyzvání k odstoupení. V důsledku toho začíná vykonávání povolání svědkova již v době, kdy svědek, vyhovuje soudnímu rozkazu, vydává se na cestu k soudu, by tam vydal svědectví (stejně rozh. čís. 4170 víd. úř. sb.), a záleží i v tom, že svědek po poučení a příkazu podle § 241 první věty čeká na předvolání k výslechu podle § 247 první věty a po výslechu čeká na propuštění podle § 248 odst. třetí tr. ř. V souzeném případě zjišťuje rozsudek, že svědku R-ovi bylo obžalovaným lehce na těle uškozeno v době, kdy R., dostaviv se na obeslání k okresnímu soudu pro přestupky v Praze jako svědek, čekal na chodbě soudní budovy, až bude zavolán. Podle toho nemůže býti pochybnosti o tom, že svědek R. vykonával tehda své povolání. Skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák., spáchaného na svědkovi pro vykonávání jeho povolání, však nepředpokládá, že svědectví bylo napadeným v době činu již vydáno. Tohoto zločinu lze se dopustiti nejen po vydání svědectví napadeným, nýbrž i před vydáním svědectví, zejména však i v době, kdy se svědek dostavil na obsílku již k soudu, by vydal před ním svědectví (rozh. čís. 1611 sb. n. s.), a zdržuje se u soudu v důsledku výše uvedených ustanovení. Na odůvodnění výroku, že obžalovaný uškodil svědkovi R-ovi lehce na těle pro vykonávání jeho povolání, uvádí rozsudek pouze, že obžalovaný pravil k napadenému v okamžiku, v němž ho udeřil pěstí mezi oči, »že on je vším vinen«.

Namítá-li stížnost ve vývodech vztahujících se k důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., že tento výrok obžalovaného nepokazuje nikterak k tomu, že obžalovaný ublížil svědku R-ovi na těle pro výkon jeho povolání, uplatňuje tím zřejmým poukazem formální důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř., záležející v nedostatku důvodů pro výrok rozsudku, že obžalovaný způsobil svědku R-ovi lehké poškození na těle pro výkon povolání svědkova. V tomto směru dlužno připustiti, že mezi oním výrokem obžalovaného a rozhodnou skutečností, jež má jím býti odůvodněna, není vůbec logické spojitosti a že v důsledku toho nejsou pro výrok rozsudku tu v úvahu přicházející uvedeny žádné důvody. Tato formální vada rozsudku jest však bezvýznamnou; neboť skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák. je tu již proto, že je zjištěno, že obžalovaný uškodil svědku R-ovi lehce na těle při vykonávání jeho povolání, a to, jak vlastní výrok rozsudku uvádí, »úmyslně,« a z napadeného rozsudku, jenž nepovažoval za okolnost přitěžující, že čin obžalovanému za vinu kladený byl spáchán nejen při, nýbrž i pro vykonávání povolání napadeného jako svědka, není patrné, že soud své stolice byl by případ posuzoval v některém směru mírněji, kdyby tu bylo šlo pouze o úmyslné lehké ublížení, způsobené svědku R-ovi při vykonávání jeho povolání. Vzhledem k tomu dlužno zmatečnou stížnost též v tomto směru označiti jako neodůvodněnou, neboť není tu možnosti, by jí bylo přivedeno rozhodnutí pro obžalovaného příznivější (§ 281 odst. první tr. ř.). K ústnímu přednesu obžalovaného při ústním líčení zrušovacím nelze přihlížeti, ježto obsahoval novoty v ří-

zení zrušovacím nepřipustné (§ 288 čís. 3 tr. ř.), které by mohl uplatnit toliko obnovou trestního řízení.

Čís. 3150.

Telegrafy zákon ze dne 30. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.).

I když pojmu »přechovávání« (§ 3 zákona) odpovídá již skutkový stav záležející v tom, že někdo má u sebe vlastní nebo cizí zařízení radiotelefonní, aniž záleží na podnětu, z něhož k tomu došlo, ani na účelu tohoto skutečného stavu, ani na době, po kterou se tak děje, nespadá sem přece každý fyzický vztah jiné osoby, nemající koncese, k takovému zařízení, pokud se děje v zastoupení, za souhlasu a za dozoru oprávněného majitele koncese a pod., a pokud při tom jest každé »obcházení zákona« podle okolností případu vyloučeno.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Zm I 181/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 8. února 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Účelem přísných podpisů zákona o telegrafech jest, jak důvodovou zprávou ústavně-právního výboru zdůrazněno, zabezpečiti náležitou kontrolu, by různé pochybné živly nemohly zneužiti radioletegrafu. Proto bylo kromě jiného zákonem nařízeno, že k přechovávání radiotelefonního zařízení jest zapotřebí zvláštního vrchnostenského povolení, a byl proto i pojmu »přechovávání« v § 3 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n., by se nemohl zákon v tomto směru snadno obcházeti, dán široký výklad, že přechováváním jest, když osoba fyzická nebo právnická má u sebe takové zařízení. Tato myšlenka přešla pak i do judikatury, jež se ustálila na názoru, že pojmu přechovávání odpovídá již skutkový stav záležející v tom, že někdo má u sebe vlastní nebo cizí zařízení radiotelefonní, aniž záleží na podnětu, z něhož k tomu došlo, nebo na účelu tohoto skutečného stavu, ani na době, po kterou se tak děje. Leč přes to vše nelze přece zákon vykládati tak úzkoprse, jakoby snad majiteli koncese k přechovávání radiotelefonního zařízení bylo pod trestem zakázáno, toto zařízení vůbec pouštěti z ruky, a jakoby snad každý fyzický vztah osoby jiné, nemající koncese, k takovému zařízení, pokud se děje v zastoupení, za souhlasu a za dozoru oprávněného majitele koncese a pod., a pokud při tom jest každé »obcházení zákona« podle okolností případu vyloučeno, již opodstatnil zásah zákonem zakázaný. Stačí tu pomýšleti hlavně na případy, kde osoby následkem rodinného nebo služebního poměru majiteli koncese blízké přicházejí bezděky do